

lái xe từ bắc xuống nam và từ đông sang tây thành phố mà dân chúng chung điện toàn xe hơi Mercedes mới toanh, đắt tiền nhất nhì thế giới.

Đi sâu vào bóng tối thành phố, người ta còn ngạc nhiên hơn nữa. Vì trong một thời gian ngắn, Vạn tượng đã trở thành trung tâm hò hẹn của các tay giã đập tử chiếng. Ban ngày, nhân viên CIA ngồi uống rượu tại khách sạn Constellation bên cạnh nhân viên RU, cười nói, chào hỏi thân mật, nhưng ban đêm. . .

Văn Bình tỏ vẻ thương hại trước gương mặt sợ hãi của gã bồi. Song chàng không thể nhân nhượng thêm nữa. Đối phương đã dồn chàng vào thế quyết tử.

Gã bồi lùi thủi theo chân chàng như kẻ mất hồn. Nửa chừng cầu thang, hần trượt chân sượt ngã. Văn Bình đỡ hần dậy, giọng nghiêm nghị:

— Đừng giả vờ.

Hần run như cây sậy:

— Thưa ông, em đau lắm.

Lên phòng, hần lồm lét nhìn chàng. Chàng ra lệnh:

— Mở ra.

Gã bồi run rẩy tra chìa khóa vào ổ. Vào phòng. Văn Bình khệnh khạng ngồi xuống ghế bành, rót huyết kỳ uống vô hồi kỳ trận, dường như quên bẵng gã bồi.

Hần kiếp nép hỏi:

— Thưa ông, em xuống được chưa?

Văn Bình ngẩng đầu lên:

— Anh muốn xuống nhà hả?

— Thưa vâng.

— Xương nhà làm gì?

— Thưa. . .

— Đừng thưa gửi nữa, mất thời giờ. Tôi chỉ cần lời anh câu này. Một câu hỏi rất dễ. Tại sao anh lừa tôi?

— Thưa, em trót dại. . .

— Trót dại như thế nào?

— Thưa, lừa ông.

— Tại sao?

— Em sợ lắm.

— Sợ ai?

— Em xin ông. Đừng bắt em nói nữa. Ông sai gì, em cũng tuân theo, không dám trái lời.

Văn Bình cười nhạt:

— Anh như con kiến, tôi vung bàn tay là bẹp đi. Có lẽ từ nãy tới giờ, tôi quá hiền lành nên anh chưa sợ. Đấy này. . .

Chàng vo vào vai hần. Cờ chỉ của chàng nhẹ nhàng, như thề đối xử với bạn thân. Tuy nhiên, chân khí ghê gớm đã được tập trung vào đầu ngón tay, biến thành mười mũi dùi cứng như thép nguội.

Bị đau buốt đến óc, gã bồi co rúm thân thể, mặt tái như gà cắt tiết:

— Chết mất thôi. . . tội nghiệp quá, ông tha cho em.

Văn Bình gằn giọng:

— Đó mới là thứ sức. Tôi làm thật, xương quai sanh của anh sẽ nát bấy như bột. Muốn thân thể toàn vẹn thì nói đi. Simun cho anh bao nhiêu tiền?

Gã bồi nhăn nhó:

— Thưa, chẳng có xu nào. . .

Văn Bình ấn ngón tay vào xương vai hấn lần nữa. Hấn rú lên như bị thọc huyết :

— Trời ơi, em không dám nói dối. Nhân viên của ông Simun gặp em hơi tối, bắt em rửa rạp ông, và nữa thương một ngàn kip.

— Một ngàn kip mà anh chịu lao đầu vào chỗ chết ư ?

— Thưa, em xuống Chợ Mới một tối cũng xài hơn h i ngàn. . . Đứng ra, năm bảy chục ngàn, em cũng từ chối. Nhưng thưa ông . . . họ dọa đốt nhà. Em mới lặn cấn nhà ở đường George Mahé . . . Sau mười năm trong nghề, em dành dụm được món tiền, và cộng thêm tiền vay lãi. Thưa ông, vay lãi 15 phần. Nếu họ đốt nhà, gia đình em phải tha phương, cầu thực. . . Vợ đang ốm, lại bụng mang dạ chửa, 5 đứa con nhỏ. . .

— Họ chớ xâm lữ bên ngoài phải không ?

— Thưa phải. Xâm lữ chục sẵn từ 8 giờ tối. Sau khi ông đi, em phải báo với ông chủ khách sạn là ông đã trả phòng.

— Anh báo chưa ?

— Thưa rồi. Phòng này đã cho người khác trọ.

— Đuổi đi.

— Thưa ông, em sẽ mất việc, vợ con nheo nhóc. Ông Simun sẽ cho nhân viên ném bụi nhùi tằm xăng vào nhà. Tờ chức của ông Simun rất ghê gớm, ở đây ai cũng sợ.

— Nghĩa là anh sợ hấn.

— Vâng.

— Ha, ha, tôi cũng tàn nhẫn không kém Simun.

— Lay ông. Cấn rom, cấn cổ lay ông. . .

Văn Bình không can tục van thêm nữa. Cường đã đoán biết số phận của gã bồi khờ khạo. Trong khi ấy, hấn dựa lưng vào tường, tứ chi vẫn run lẩy bẩy.

Chàng bảo hấn :

— Sớm muộn, Simun sẽ giết anh.

— Thật à ông ?

— Đờ ngu như bò. Hấn giết anh để bảo toàn bí mật.

Chàng ném cho hấn cuộn giấy bạc 500 :

— Đây này, cầm lấy tiền mà đi cho khuất mắt. Ra ngay bờ Sông trốn qua Nông khai, đừng cho vợ con biết mà chết cả nhà. Tuần sau hãy quay về, nhớ chưa ? Lẽ ra, tôi giết anh, nhưng thấy anh quá ngu xuẩn nên không nỡ. Song Simun không khoan hồng như tội đầu.

Gã bồi rút xấp giấy bạc vào túi, vái chàng lia lịa :

— Em mang ơn ông suốt đời.

Văn Bình tắt máy lạnh, mở cửa sổ nhìn ra đường. Trời mờ mờ sáng. Mặc dầu suốt đêm không ngủ, chàng vẫn thấy sáng khoái như thường. Chàng thường có thói quen thức nhiều đêm liền tiếp, để rồi khi có điều kiện chàng lại ngủ bù nhiều ngày liền tiếp.

Chàng đánh diêm châm điếu Salem, tâm thần nghĩ vẫn vợ. Bỗng ci àng để ý tới một bóng người vừa từ khách sạn Settha Palace đi vội ra đường.

Thoạt trông, Văn Bình đã biết là ai. Bóng người là gã bồi. Tay xách cái va li nhỏ, hấn đứng trên tam cấp, tần ngần nhìn chung quanh. Trong

cánh rạng đông tranh tối, tranh sáng, đường sá vắng ngắt như chùa Bà Đanh.

Một ý nghĩ lạ lùng thoáng qua óc Văn Bình. Như người có thiên lý nhãn, chàng nhìn thấy sự việc sắp xảy ra. Chàng chạy nhanh ra hành lang, song tới cửa phòng, chàng đứng lại, thở dài.

Vì chàng vừa nghe một tiếng bụp nho nhỏ. Tiếng nút chai sâm banh trong các dạ tiệc sang trọng.

Một cảnh tượng thể thảm diễn ra dưới đường. cạnh cây cỏ thụ cành lá xum xuê, nơi du khách ngồi uống rượu buổi chiều.

Tiếng bụp nho nhỏ là tiếng viên đạn chạy qua ống cao su hãm thanh. Gã bồi gục xuống, cái va li văng xuống đất. Viên đạn thứ nhất trúng ngực máu tuôn xối xả.

Nạn nhân gượng dậy, chưa kịp đứng lên thì tiếng bụp thứ hai nổi lên. Lần này hắn quay lộn một vòng rồi nằm dài trên thảm cỏ.

Văn Bình nhìn kỹ nhưng không thấy hung thủ. Có lẽ hắn núp bên trong khách sạn. Chàng cảm thấy băng khuỷu như vừa tiễn bạn thân lên lầu.

Lại một nạn nhân nữa. Chàng tới Vạn tượng vừa chần một giây. Thiếu Cơ đã thành người thiên cổ vì dính dấp đến công việc của chàng. Giờ cần gã bồi vô tội. Đó là chưa kể mấy xác người đầy máu trên căn gác đầy mạng nhện và bóng tối hãi hùng gần khách sạn Constellation ở trung tâm thành phố.

Và nhất là thi thể còn nóng hổi của Mila. Mila người đàn bà có thân hình đẹp như nặn! Mila, người đàn bà được hàng ngàn chàng trai say mê!

Văn Bình đóng cửa xô lại. Chàng không muốn chứng kiến cảnh giết người tàn nhẫn ấy nữa. Chàng định trèo lên giường, chộp mắt một lát, đợi sáng rõ tới tòa đại sứ thì một tiếng gió lạ từ phía sau vút tới.

Vốn thính tai, chàng nhận ngay ra nguyên nhân của ngọn gió lạ. Máy điện tử cũng chỉ nhanh đến thế là cùng. Chàng quay ngoắt lại, đồng thời ngồi thụp xuống.

Một lưỡi dao mỏng dính vèo qua đầu chàng, kéo lượn mấy sợi tóc. Nếu chàng chậm một phần trăm giây đồng hồ, mũi dao đã đâm trúng gáy và chàng chết không kịp trở. Chàng biết ngay kẻ phóng dao có một bản lãnh phi thường.

Thích khách kêu lên :

—Ồ!

Hắn là một người đàn ông Lao, da ngăm ngăm đen, mặc sơ mi dài đen, quần dài đen, giày đen, một màu đen âm đạm và dữ dằn. Hắn cất tiếng «Ồ» sừng sốt, vì không ngờ lưỡi dao trệt ra ngoài mục phiêu.

Con dao lá liễu xuyên qua ô cửa kính vỡ loảng xoảng. Sau đó, lưỡi dao cắm phập vào cánh cửa là sách.

Văn Bình đang tìm cách đối phó thì hắn rút con dao thứ hai ra khỏi túi. Chàng nhìn ngang, nhìn ngửa, thuận tay vớ lấy cái gối vút lỏng chóng trên giường.

Gã mặc đồ đen cười gằn, nói bằng tiếng Việt :

— Hừ, lấy gối đỡ dao ! Chọi chọi đấy ?

Văn Bình giờ gối ngang ngực, sẵn sàng cầm lưỡi dao. Định tiến lên, chàng vẫn đứng yên, gán

cốt đều dần ra, chuẩn bị phản công. Cách Văn Bình ba thước, hắn đứng lại. Trong tầm xa này, dùng dao rất lợi, không tinh mắt và không nhan tay, Văn Bình có thể mất mạng như bỡn.

Dịch khua dao một vòng, người hơi nghiêng, sửa soạn phóng ra. Nhưng Văn Bình biết ỉn giả võ nên không thêm tránh. Hắn buột miệng khen ngợi :

— Ai chà, giỏi lắm.

Một giọt mồ hôi chảy trên trán Văn Bình

Cách cầm dao bằng hai ngón tay nhẹ nhàng, và thế đứng mềm mại tỏ ra dịch có một kỹ thuật can vệ chiến khả tinh vi, chàng không thể lơ lửng và khinh x.ất.

Hắn cười hà hà :

— Sợ chết phải không ?

Văn Bình đáp, giọng bình thản :

— Sợ chết lắm chứ ! Còn anh, anh sợ chết không ?

— Bộ mã của anh cũng vạm vỡ đấy, nhưng tôi chỉ vung tay ra là anh tắt thở. Thôi, tôi sắp sinh phúc cho anh rồi. Nhắm mắt lại, cầu kinh đi thì vừa. Tôi sẽ tiện cuốn họng anh ra làm hai. Tiện ra làm hai, anh đỡ đau đớn. Lát nữa, xuống châu Diêm chúa, đừng oán trách tôi, nghe không ?

— Anh vói tôi khôn, hề thù oán, vậy anh g.ết tôi vì lý do nào ?

— Chẳng có lý do nào cả. Tôi được lệnh giết anh, thế thôi.

Hắn co một chân lên. Nhanh như điện, chàng vẹo người sang bên. Lưỡi dao bay vù vù. Văn Bình quả là một võ sĩ siêu phàm. Cái gối trong

tay chàng như có từ thạch, vừa nâng lên đã thu gọn lưỡi dao.

Thấy nguy, tên mặc đồ đen la lên, rồi bỏ chạy ra cửa.

Văn Bình quát lớn :

— Đứng lại, kẻo mất mạng.

Tiến đến sau lưng, chàng phạt sống bàn tay vào hông hắn. Như cây thịt vô tri giác, hắn ngã nhào xuống. Chàng dựng hắn lên :

— Ai sai mày tôi ? Simun cho mày bao nhiêu tiền ?

Hắn lắc đầu lia lịa :

— Simun là ai, tôi không biết.

Văn Bình bậm môi nghĩ ngợi. Nếu tên mặc đồ đen không phải là thủ hạ của Simun, gã cut ci án, chủ tiệm nhậy Yêu đương, nhân viên đảng gờm của Quốc tế Đặc vụ, thì là người của ai ? Văn Bình không tin Simun ra lệnh giết chàng. Một tia chớp lóe sáng trong óc, Văn Bình hỏi hắn :

— Mày đừng giấu nữa. Tao biết mày là người của ai rồi. Mày khai thật đi, tao sẽ tha về, không giết. Bằng không, bắt buộc tao phải hạ thủ...

— Tôi không thể nào tiết lộ.

— Anh không ngậm miệng được đâu. Tôi sẽ có cách bắt anh cung khai.

— Người ta sẽ không tha thứ cho vợ con tôi nếu tôi bép sếp. Anh có thể cắt tai, xẻo lưỡi, khoét mắt tôi là cùng, những sự tra tấn tàn bạo ấy vẫn không thể làm tôi hé miệng. Dầu anh giết, tôi cũng phải nín lặng. Xin anh hiểu cho. Anh tha chết tôi xin cảm tạ, nhưng bằng anh giết, tôi cũng không dám oán thán.

Văn Bình đi đi lại lại trong phòng. Chẳng dừng lại móc túi lấy thuốc Salem. Rit hơi thuốc thơm mùi bạc hà, chẳng bảo tên mặc đồ đen :

— Thôi, nhất dao má về.

Thích khách nhìn chàng, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên .

— Anh tha c'ết cho tôi ?

Văn Bình gật đầu :

— Ừ, anh về đi.

Gã người Lào vãi Văn Bình ba cái cung kính :

— Tôi mang ơn anh trọn đời.

Văn Bình đứng yên như tượng đá giữa phòng. Trán nhin lại, chẳng suy nghĩ mạnh mẽ. Chưa lần nào lên Vạn tượng chàng bị đối phương dẫn mặt như lần này. Trong vòng 24 tiếng đồng hồ, những xác chết vô tội đưa nhạc năm xuống, những viên đạn ghê gớm, những lưỡi dao kinh khủng cùng phóng vào người chàng... Văn Bình ném điếu thuốc cháy dở xuống đất.

Bên ngoài, trời bắt đầu sáng rõ.

(Xin đọc tiếp quyển hạ)

NGƯỜI THỨ TÁM

Cõi Thiên Thai <http://www.coithienthai.com>

Sách này in xong ngày 13-5-1967 !

lại nhà in TẤN- PHÁT — 224, Gia-Long Saigon

Kiểm duyệt số 1162/TB/TCH/BC3/XB ngày 21-4-1967